

[Karen Højte Jensen]

handlinger mellem de kommunale organisationer og regeringen vedrørende den kommunale økonomi for 1992 skal fastlægge en række forudsætninger for parterne i forhold til den kommende aftales indhold. Det betragter vi faktisk som en slags utidig indblanding i et forhandlingsforløb, som allerede er på tegnebrættet, og som mere konkret på det politiske niveau går i gang i de nærmeste dage og uger.

Der er på baggrund af på den ene side Amtsrådsforeningens og Kommunernes Landsforenings og på den anden side regeringens aktive indsats og positive vilje til at nå et resultat skabt tradition for aftaler. Det synes jeg parterne med god grund kan rose sig af.

Når der er opnået aftale om økonomien, er det selvfølgelig et udtryk for erkendelse af, at amternes og kommunernes økonomi på afgørende vis influerer på samfundsøkonomien og er en vigtig del af denne. Derfor er samspil og samordning mellem de forskellige offentlige niveaues økonomiske politik en naturlig og nødvendig forudsætning for at sikre en positiv udvikling i den samlede offentlige økonomi.

Vi har i tre år haft aftaler og dermed ro om den kommunale økonomi. Det er et udtryk for parternes gensidige respekt og for, at man har hver sit område at klare. Men aftalerne er bestemt også et synligt udtryk for, at regeringen har vist forståelse for amternes og kommunernes synspunkter; uden denne forståelse havde der ikke været nogen aftaler. Det er også godt for demokratiet, at vi kan få niveauerne til at spille sammen.

Og sidst, men ikke mindst, har aftalerne været et nyttigt redskab for kommunerne til at standse tidligere årtiers opdrift i de kommunale udgifter og til at føre en stram udgiftspolitik.

Det overordnede udgangspunkt for en aftale er allerede fastlagt i aftalen mellem regeringen og KL fra maj sidste år. Heri hedder det:

»Parterne er enige om, at der for årene 1992-1994 gennemføres årlige forhandlinger om, at den eventuelle konjunkturbestemte forbedring af den kommunale økonomi omsættes i kommunale skattelettelser, og at udgiftspolitikken udformes parallelt med statens.«

Der er altså allerede fra sidste år en tilkendegivelse af, at parterne ønsker en aftale. Dette har KL bekræftet i sit oplæg til de kommende forhandlinger, og vi har netop også hørt det bekræftet fra finansministerens side. Fra konser-

vativ side lægger vi også vægt på, at der bliver en aftale, og derfor bør vi ikke her i Folketinget forsøge at slå en kile ind for at forhindre en aftale. Der er ikke behov for at grave grøfter, men behov for at fremme dialogen, naturligvis også om de vanskeligheder, der er for kommunerne. Her vil jeg gentage, at finansministeren netop sagde, at den finansielle situation for den kommunale sektor i 1992 ikke er gunstig.

Finansministeren sagde desuden, at det er en klar forudsætning for en aftale, at det kommunale beskatningsniveau ikke forhøjes i 1992. Det synspunkt er den konservative folketingsgruppe enig i. En skatteforhøjelse ville sætte en negativ cirkel i gang, stik imod intentionerne bag de lave overenskomster. I KL's oplæg til forhandlingerne hedder det, at der ikke bør ske forhøjelse af skatteudskrivningen for kommunerne under ét i 1992. På baggrund af disse udtalelser tror og håber vi, at der kommer en aftale.

Det mest tyngende problem er efter min opfattelse kommunernes generelt set for optimistiske skøn, overvurderingen af beskatningsgrundlaget. Baggrunden kender vi alle. Det slår hårdt, når afregningens time langt om længe kommer. Jeg mener, det er helt nødvendigt at få etableret et system, der sikrer et mere præcist skøn over skatteindtægterne, så vi får en mere sikker budgetlægning. Jeg skal i den forbindelse ikke afvise, at der nok er behov for at nyvurdere afregningssystemet.

Også i de kommende år er der tale om en stram udgiftspolitik, og derfor vil der være behov for en stram styring. Regering og Folketing kan via regelforenkling og ved at give kommunerne friere hænder til at tilrettelægge deres service efter lokale behov støtte denne proces.

Bestyrelsesmedlemmer, de ansatte og borgerne må indstille sig på, at den samlede kommunale kage ikke i de nærmeste år bliver større. Det stiller naturligvis krav til alle. Det kræver fortsat kreativitet og nytænkning med henblik på, at en række opgaver kan løses på en mindre ressourcekrævende måde. Det kan f.eks. være børnepasning. Folketinget har skabt mulighed for etablering af alternative pasningsmuligheder. Vi må her i huset hele tiden være opmærksomme på, hvordan vi kan hjælpe.

Der er i mange kommuner opgaver, som kan flyttes til privat regi, og dér kan de måske løses både bedre og billigere.